

Plastik Fırtına

Ara sıra şiddetli bir röportaj yapma isteği duyuyorum. Bu sanıyorum benim başbelası merakımdan kaynaklanıyor. Genel olarak röportaj serisini özellikle dijital yapmak istememin sebebi ise insanların yüzyüze konuşmalarda o an tam formunda olamıyor olmaları ve konuşmadan hemen sonra “ dilim yarılıysaydı da onu demeseydim” problemini ortadan kaldırmak.

İlk Esinti - Gonca Sezer

Ben bu (Plastik Fırtına) seriye Gonca Sezer'le başlamak istedim çünkü insan en kolay arkadaşıyla iletişim kurar diye düşündüm. Bu arada biz Gonca'yla Akademiden beri tanışıyoruz. Ayrı atölyelerde çalışmamıza rağmen çok ortak endişelerimiz oldu. İşler güçler yüzünden uzun bir süre görüşemedik ama Gonca'nın hiç hız kesmeden sanat piyasasında var olduğunu biliyorum. Bu kısa girizgahtan sonra sorulara geçebilirim:

Hemen şunu sormak istiyorum. Akademiden kalan bir ayrımcılık var ya hani. Disiplinler, okullar ve statüler arasında. 'Ama o sanat değil '. Bu bakış açısını ben yurt dışında ya da dünyada görmüyorum. Örnek vermek gerekirse, yere tebeşirle resim çizmek biz de sanat değil iken başka ülkelerde çok değerli. Seni de bu tür yargılar rahatsız etmiyor mu? Dijital işlerin yeni yeni sanattan sayılıyor olmasını da bu manada değerlendirebilirsin.

Akademide oldukça zorlu öğrencilik zamanları geçirdim. Bunun nedeni elbette seksen darbesinden sonra okula girmem dolayısıyla olmuştur. O zamanlar Akademi iken birden bire üniversite statüsüne döndüler ve bizim dönem öğrencileri son yüksek ressam olarak mezun olduk. Akademideki ayrımcılık genellikle pentürde figüratif ve soyut sanat üzerine yoğunlaşmıştı.

Ayrımcılık, sanat öğretiminde tamamıyla atölye hocalarının birbirleriyle rekabetine dönüşmüş , garip bir durumdaydı. Uslu terbiyeli öğrenciler yüksek notları alırlar, araştıran (farklı şeyler yapmak istiyorsan) soru soranlar arasındaysan, hele kız öğrenciyse yerin dibine batırılan gruptan olman büyük olasılıktı ve tacize açık bir aşağılama da mevcuttu. Hatırlıyorum da boyaya geçmişiz, desen gibi olmuyor tabii bir bocalama yaşıyorum. Yağlıboya bir resimde dışavurumcu bir figür yaptım, kadın figürü ve femfatal renkler saç kırmızı v.s. ten rengi akademik değil Söylemediklerini bırakmadı hocalar. Ama yılmamak lazım. Bende biraz inatçılık vardır, işe yaradı.

Sanat eğitimi yargılar üzerine kurulursa felaket sonuçları oluyor. Bunu artık daha net görebiliyoruz. Önemli olan sanat kurumlarında çalışan, ders veren insanların da bu yargılardan uzak, vizyon açıcı görüşleri gelenlere yansıtabilmesi sanırım. Düşünce üzerinden üretilen herşey değerlidir; bu tebeşirle yapılmış veya yazıya dökülmüş olabilir. Ben içindekine bakarım. Ne diyor

? Nasıl anlatmış ? veya Net mi? Basit de olabilir. Kısaca herşey sanat olabilir. Samimi ve insana değer mi?

Dijital işler tabii sanat uzun zamandan beri. Bunu yadsımak bağınazlıktır .Çok şükür okullarda medya sanatları v.b. birçok alanda yeni yeni bölümler var. İçi ne kadar dolu bilemem ama biraz da öğrencinin isteği doğrultusunda herşeyi bulabilmesi bizim öğrencilik yıllarımıza göre daha kolaylaşmış durumda..

Bütün sanat disiplinlerinin birbirinden fazlasıyla etkileştiği günümüzde yeterince çağdaş sanat eserini (ülkemizde diyemiyorum tabii) İstanbul'da görebiliyor muyuz?

Çağdaş sanat eseri görmek sıradan oldu. Herşey çağdaş sanat başlığı altında fırına verilip önümüze konuyor. Bunun ayrımını hele de ülkemizde yapabilmek için çok okumak, bilgilenmek, bakmak ve sorgulamak en iyisi. Birde etki altında kalmadan kendi görüşünü belirtmek zor oluyor. Sanırım bunu yapan çok az. Çünkü devreye değişik hesaplar girerse ne çağdaş sanat kalıyor ne de gerçekler.

İstanbul'a iyi sergiler geliyor. Genellikle bu sergiler bazı özel kurumlar tarafından getiriliyor, Salt Beyoğlu ve Galata bu konuda çok iyi. Ama kendi sanatçısını daha çok göstere istiyorum. Çok tabu olmasın. Son iki sergi bizden sanatçılardan. Yani yeni dönem sanatçılardan işler görmek olası oldu. Bu izleyen için de iyi tabii...

Gezi olaylarından sonra hepimizin bir çok şeye bakışı, müdahil olma isteği ve dozu değişti. Senin de bu konularda işler ürettiğini biliyorum. Bu projelerinden bahsedermisin.

Gezide ortak dertlerimizin ortak bilinç ve akılla bir arada olabileceğinin deneyimini yaşadık, Gezi Parkı beraberliklerin fraksiyonsuz basit ve hiyerarşik olmadan da olabileceğinin bir çeşit tezahürüydü. Bunun sanat camiamızda bir etkisi oldu mu tartışılır. Ama bende çok büyük etkisi oldu. Zira artık herkes eşit gözümde. Sanat zaten yüce değildi, fikirler netleşti. Memnun oldum. Bağımsız sanat üreten kişi olarak, sergileme alanı bulmak için ya çağrılı sanatçı olmak ya da işlerinin sergileneceği yeri oluşturmak gibi. Değişik durumlarla haşır neşirim. Bu beni zorluyor tabii. Ama izleyene ulaştığım için de mutlu oluyorum, az da olsa bu tür mekanlar mevcut yada halen bulunabilir. Geçen Mart ayında. bir arkadaşımın atölyesinde (Karra Atölye) Issız Alanlarda Yaşananlar adlı solo desen ve obje sergisi açtım mesela. Objelerde benim için yeni olan bir malzeme ile çalıştım.

Gezi' nin bir birikimi diyelim. Sanatçı Defterleri sergisi Depo da önümüzdeki günlerde açılıyor. Benim de her zaman bir karalama çizim defterim olmuştu ama bu toplumdaki gerçeklik kaymalarıyla olayların farklılaştırılması isyan raddesine getirilenler işte bunların hepsi defterimde mevcut. Selda Asal öncülüğünde, önce Berlin de Apartman Project' te gösterildi. Sözü olan 84 sanatçının haksızlıklara karşı özgürlüğe inançlarını anlatan defterleri kitap olacak, Sergi 12 Mayıs' ta açılıyor.

Aynı zamanda özel bir okulda sanat eğitmenliği yapıyorsun. Sanat aktarımı zor ve sancılı bir süreç. Çocukları korkutmadan yaşatmanın dilini kurmayı başarabiliyor musun? Ya da bu iletişimin önünde en büyük engel ne?

Sanat eğitimi deneyimlerimin öncelikli olduğu bir alan. Öğrencilik yıllarımdan beri ders verir durumdayım. Güzel sanatlara hazırlık kursları ve yetişkinlerle derslerle başlayıp belli kurumlarda eğitmenlik yaptım, yapıyorum.

Gençler ve çocuklarla sanat çalışmak kolay görünse de aynı zamanda çok hassas bir dil gerektiriyor. Fikri empoze etmeden yaklaşmak, serbestlik sağlamak, seçimi onlara bırakmak söz konusu. Eğitimde kültürel bilginin ağırlıklı olmasına gayret ederim. Konuşurum, farklı anlatırım. Bazen çok konuşuyorum ama sonra bakıyorum ki konuyu benden iyi anlatıyorlar. Akılda kalıyorsa ne mutlu.

AKM' nin gerçek sahibinin sanatçıların olduğunu düşünüyorum. Senin de orada bir sürü anıların var mutlaka. En çok orada neyi özledin?

Tabii AKM' nin gerçek sahipleri bizleriz. AKM' deki filmler, konserler, sergiler, oyunlarla büyüdük. Haftanın hergünü etkinliklerin olduğu zamanları bilirim. Operada atla sahneye çıkan bir tenor görmüştüm; görsel açıdan da o sahne Akm' nin sayılı sahnelerindendi; döner sahne sistemi vardı, oyun sırasında döner,dekor değişirdi. Üstelik hiç uzak olmayan bir mesafede, herkes tarafından ulaşılabilirliği mevcuttu. İşte bu da kültürel bir eğitimdi. Orta sınıf gayet rahat ulaşabilir, seyredebilir ve eğlenebilirdi.Umarım, bütün bunlar yeniden hayata geçirilir. Mekan algısı kültürel kimliğin bir parçası olan AKM, mit olmadan işlevselliğine kavuşur.

Bütün bu soruları cevapladığın için teşekkürler. Sana artık iki kahve borcum var. ID...